

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO U OSIJEKU
BROJ: K-DO-8/2003

Osijek, 12. svibnja 2003.

DK/AL

ŽUPANIJSKOM SUDU U

OSIJEKU

Temeljem članka 42. stavak 2. točke 4. Zakona o kaznenom postupku,
podizem:

OPTUŽNICU

protiv:

- 1) **STOJANA PAVLOVIĆA**, zv. "Gavrić", rođ. 21. studenog 1943. godine u Popovcu, sina Danila i Milice rođ. Gavrić, s prebivalištem u Popovcu, VI. Nazora br. 82, Srbina, drž. RH, poljoprivrednika sa završenom osnovnom školom, oženjenog, oca dvoje punoljetne djece, vlasnika kuće i poljoprivrednog zemljišta, vojsku služio, ostali podaci nepoznati, nalazi se u pritvoru u Zatoru u Osijeku od 5. ožujka 2003. godine od 18,06 sati.

- 2) **ĐURE URUKALA**, rođ. dana 6. svibnja 1937. godine u Bratiškovcima, sina Nikole i Marije rođ. Vujko, s prebivalištem u Popovcu, VI. Nazora br. 18, Srbina, drž. RH, krojača, pismenog sa završenom srednjom školom, oženjenog, oca dvoje djece, bivšu JNA služio 1957. godine, ostali podaci nepoznati, nalazi se u pritvoru u Zatoru u Osijeku od 5. ožujka 2003. godine od 14,50 sati.

- 3) **BRANKA BERBEROVIĆA**, zv. "Trta", rođ. dana 4. rujna 1960.g. u Osijeku, sina Velimira i Vukosave rođ. Bačvanin, s prebivalištem u Popovcu, I. Galinca Cice br. 40, Srbina, drž. RH, poljoprivrednika, pismenog sa završenom osnovnom školom, oženjenog, bez djece, vojsku služio u Zagrebu 1983. godine, srednjeg imovnog stanja, ostali podaci nepoznati, nalazi se u pritvoru u Zatvoru u Osijeku od 5. ožujka 2003. godine od 14,50 sati,
- 4) **MILANA ŠARIĆA**, zv. "Mile", rođ. 24. siječnja 1972. godine u Osijeku, sina Gojka i Anđe rođ. Bročijević, s prebivalištem u Popovcu, I. Galinca Cice br. 48, Srbina, drž. RH, policajca, pismenog sa završenom srednjom školom, neoženjenog, bez djece, vodi se u VE Ureda za obranu Beli Manastir, neosuđivanog, ostali podaci nepoznati, nalazi se u pritvoru u Zatvoru u Osijeku, od 5. ožujka 2003. godine od 14,50 sati,

da su:

1-okr. Stojan Pavlović, 2-okr. Đuro Urukalo, 3-okr. Branko Berberović i 4-okr. Milan Šarić - zajedno

1) u razdoblju od mjeseca kolovoza 1991. do kraja 1996. godine, u baranjskom selu Popovac s većinskim hrvatskim stanovništvom, kao sudionici oružane pobune lokalnog srpskog stanovništva protiv ustavnopravnog poretka Republike Hrvatske, nakon što su tzv. JNA i lokalne pobunjeničke snage protjerale iz Baranje legalna tijela državne vlasti i okupirale Baranju, pridružili se Štabu teritorijalne obrane Popovac kao novom tijelu mjesne vlasti i pridružili se jedinicama Teritorijalne obrane Popovac, u kojem Štabu je 1-okr. Stojan Pavlović bio član štaba, 2-okr. Đuro Urukalo bio član Štaba i obnašao dužnost komandanta Civilne zaštite Popovac, a 3-okr. Branko Berberović i 4-okr. Milan Šarić bili pripadnici Teritorijalne obrane, u namjeri da na području Popovca onemoguće opstanak nesrpskom stanovništvu, protjeraju ga i selo Popovac učine etnički čistim srpskim područjem, u navedenom Štabu donosili odluke i podijelivši zadatke poduzimali aktivnosti radi njihova ostvarenja, kojima je civilno nesrpsko stanovništvo Popovca izvrgnuto fizičkom i psihičkom zlostavljanju, nezakonitim uhićenjima i privođenjima, ispitivanju, premlaćivanju i mučenju, pucanju iz streljačkog oružja i bacanju eksplozivnih naprava na kuće, tjeranju na prisilni rad, držanju u svojstvu talaca, te raznim drugim oblicima zastrašivanja, postupajući tako suprotno odredbama članka 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, odredbama članka 4, 5, 13. i 17. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II) i članka 51. stavka 1, 2. i 3. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I.), pa je uslijed navedenih represivnih mjera najveći dio nesrpskog

stanovništva Popovca morao napustiti svoje domove i pobjeći na slobodni dio Republike Hrvatske, pri čemu su okrivljenici, pojedinačno sudjelujući u ostvarenju zajedničkih odluka i zajedničkih ciljeva, učinili sljedeće:

1-okr. Stojan Pavlović

a) dana 24. kolovoza 1991. godine, naredio pripadnicima Štaba teritorijalne obrane Popovac Svetomiru Milanoviću i Josipu Stankoviću da u prostorije navedenog štaba privedu mještane Popovca Milana Kramara i Josipa Mikca, pa kada su Milan Kramar i Josip Mikec bili privedeni, ispitivao ih o aktivnostima Hrvata u Popovcu, za koje vrijeme su ih ostali prisutni pripadnici Štaba sisnutim šakama snažno tukli po glavi i drugim dijelovima tijela,

b) tijekom mjeseca kolovoza 1991, godine u Popovcu, u dva navrata, naoružan automatskom puškom, susrevši na ulici mještanina Borisa Bolšeca, rekao mu da će ga ukoliko ga ponovno sretne ubiti, pa je Boris Bolšec, uplašivši se za svoj život, nakon nekoliko dana napustio mjesto Popovac,

c) koncem mjeseca kolovoza 1991. godine, naoružan dugim vatrenim oružjem, nakon što je na ulici presreo mještanku Popovca Maricu Šumigu, pozvao ju da mu pristupi, te ju upitao gdje joj se nalazi sin, pa kada mu je Marica Šumiga odgovorila da ne zna, kundakom svog oružja snažno ju udario u leđa, od čega je ona posrnula, a potom joj viknuo: "marš, gubi se", nakon čega je Marica Šumiga, uplašivši se za svoj život, zajedno sa suprugom Ljudevitom Šumigom napustila Popovac i otišla u Republiku Mađarsku,

d) točno neutvrđenog dana, koncem ljeta 1991. godine, u Popovcu, naredio da se u Štab teritorijalne obrane Popovac privede mještanin Popovca Proka Radivojević, pa mu prostorijama Štaba rekao da će biti likvidiran, jer se nije priključio paravojnim postrojbama Teritorijalne obrane Popovac, te ako to ne učini da mora napustiti Baranju sa ženom Hrvaticom, jer će u suprotnom biti likvidiran, a kuća mu minirana,

e) točno neutvrđenog dana u razdoblju od 22. kolovoza do 1. listopada 1991. godine, naložio članovima Štaba teritorijalne obrane Popovac Svetomiru Milanoviću i Josipu Stankoviću da mještanina Stjepana Šumigu prisile da im kaže gdje je sakrio oružje, nakon čega su ovi članovi Štaba, došavši naoružani u njegovu obiteljsku kuću Stjepana Šumigu, istoga snažno stisnutim šakama izudarali po cijelom tijelu, te mu prislanjali cijev pištolja na glavu i trbuh i snažno stisnutim šakama udarali po glavi i tijelu, tražeći od njega da im prizna gdje je sakrio oružje,

f) u razdoblju od 25. kolovoza do 20. prosinca 1991. godine, u prostorijama Štaba teritorijalne obrane Popovac, u više navrata ispitivao mještanina Popovca Zvonka Arlavog o aktivnostima Hrvata u mjestu Popovac, za koje vrijeme su Zvonka Arlavog stisnutim šakama i otvorenim dlanom snažno po glavi tukli prisutni pripadnici Teritorijalne obrane Popovac,

g) točno neutvrđenog dana tijekom jeseni 1991. godine, naredio pripadnicima Teritorijalne obrane Popovac da u prostorije Štaba teritorijalne obrane privedu mještane Popovca Zvonka Arlavog i Franju Galinca, pa pošto su ovi bili privedeni, naredio pripadnicima Teritorijalne obrane da ih izvedu pored Štaba, gdje su Zvonko Arlavi i Franjo Galinec natjerani da dulje vrijeme kleče na kiši i hladnoći, za koje vrijeme su ih drugi pripadnici Teritorijalne obrane i član Štaba Dragiša Vučenović nogama snažno više puta udarali u genitalije i druge dijelove tijela, a Franju Galinca još i puškom u prsa, nakon čega je član Štaba Josip Stanković više puta stisnutim šakama Zvonka Arlavog snažno udarao po cijelom tijelu psijući mu pri tome ustašku majku,

h) točno neutvrđenog dana, u razdoblju od 1. rujna 1991. do 19. studenog 1992. godine, u prostorijama Štaba teritorijalne obrane Popovac, nakon što su u njih pripadnici Teritorijalne obrane priveli mještanina Popovca Gorana Kneza, ispitivao ovog o njegovoj navodnoj namjeri da otruje vodu u bunarima koju piju Srbi, za koje vrijeme su ga stisnutim šakama po glavi i ostalim dijelovima tijela tukli ostali prisutni članovi Štaba i Teritorijalne obrane Popovac,

i) dana 18. prosinca 1991. godine, nakon što je na ispitivanje o posjedovanju oružja u Štab teritorijalne obrane bio priveden mještanin Popovca Dragutin Posavec, otvorenim dlanom udario ga po licu, a potom dopustio da ga član Štaba Dragiša Vučenović nogom udari u trbuh, te da ga prisutni pripadnik Teritorijalne obrane Popovac odvede u obližnju napuštenu kuću i snažno pretuče metalnom šipkom po cijelom tijelu,

j) točno neutvrđenog dana tijekom prosinca 1991. godine, ušavši u dvorište obiteljske kuće mještanke Popovca Milice Galinec, rekao joj da mora napustiti svoju kuću kako bi u nju uselio srpsku obitelj,

k) točno neutvrđenog dana tijekom 1996. godine, u prostorijama Štaba teritorijalne obrane Popovac, nakon što je po njegovom pozivu i pozivu komandanta Štaba Boška Strajnića u Štab došao mještanin Popovca Ivan Blešč, zajedno s Boškom Strajničem pred Ivana Blešća na pod prostro zastavu Republike Hrvatske i naredio mu da po njoj gazi nogama, te mu upućivao prijetnje ukoliko to ne učini,

2-okr. Đuro Urukalo

l) točno neutvrđenog dana u razdoblju od mjeseca rujna do kraja prosinca 1995. godine, došavši u obiteljsku kuću mještanke Popovca Milice Galinec i dovevši sa sobom jednu obitelj Srba, psovao Milici Galinec ustašku majku, govorio joj druge pogrdne riječi i tražio od nje da se iseli iz svoje kuće kako bi u nju mogao smjestiti navedenu obitelj,

m) u razdoblju od početka 1992. do kraja 1996. godine, sačinjavao popise preostalih mještana hrvatske nacionalnosti u Popovcu, te na temelju tih popisa izdavao naredbe popisanim Hrvatima da moraju obavljati prinudne radove kopanja rovova za vojne potrebe, branja kukuruza, kao i druge poslove u Popovcu i njegovoj okolini, koje su s ostalim Hrvatima morali obavljati i Ivan Blešč, Stjepan Šumiga, Željko Jurčec, Robert Gajšek, Franjo Androić, Stjepan Jug, Valent Žganjer, Dragica Žganjer, Josip Kunović i Stevan Čizmar,

n) u razdoblju od početka 1992. do kraja 1996. godine, u više navrata pripadnicima Teritorijalne obrane izdavao naredbe da se preostali muškarci hrvatske nacionalnosti u Popovcu tijekom borbenih djelovanja na području Baranje noću privode i pod oružanom stražom kao taoci drže u Domu Mjesne zajednice Popovac, te i sam u tim prilikama naoružan čuvao privedenene mještane i zajedno s drugim stražarima govorio im da će biti pobijeni ukoliko netko od srpskih boraca bude stradao,

3-okr. Branko Berberović

o) u razdoblju od 23. kolovoza do 24. prosinca 1991. godine, u više navrata mještanki Popovca Slavici Gudlin, uperivši u nju pušku, govorio da će ju ubiti i da ju više ne grije hrvatsko sunce,

p) točno neutvrđenog dana od 23. kolovoza do konca 1991. godine, u autobusu u kojem se nalazilo više mještana Popovca hrvatske nacionalnosti, među kojima i Dragica Žganjer, vikao vozaču autobusa: "stani da likvidiramo te Hrvate",

r) početkom mjeseca rujna 1991. godine, došavši naoružan vatrenim oružjem s pripadnikom Štaba teritorijalne obrane Popovac 4-okrivljenikom Milanom Šarićem u obiteljsku kuću Stjepana Hertarića, naredio mu da pođe s njima u prostorije Štaba, ne navodeći mu razloge privođenja, pa kada je Stjepan Hertarić izašao iz svoje kuće, zajedno s Milanom Šarićem više puta ga snažno udario stisnutom šakom i otvorenim dlanom u glavu, a potom ga odveo u Štab, gdje su ga ispitivali i tukli prisutni pripadnici Štaba i natjerali ga da u dvorištu Štaba spali zastavu Republike Hrvatske,

s) tijekom mjeseca rujna 1991. godine, susrevši mještanina Popovca Stjepana Šumigu na prisilnom radu krunjenja kukuruza, nakon što mu je član Štaba teritorijalne obrane Dragiša Vučenović rekao da bi Stjepana Šumigu i Željka Jurčeca trebalo pretučiti, istome prišavši naoružan i s kliještima zataknutim za pojas rekao da će mu kliještima počupati zube, nakon čega je, kao i sličnih događaja, Stjepan Šumiga u strahu za svoj život napustio mjesto Popovac i prešao na slobodni dio Republike Hrvatske,

t) tijekom mjeseca listopada 1991. godine, u večernjim satima, naoružan dugim oružjem, došavši s još jednim pripadnikom Teritorijalne obrane u obiteljsku kuću Stjepana Hertarića, naredio ovome da pođe s njim u prostorije Štaba, te ga na putu prema Štabu više puta stisnutim šakama udario u glavu, a potom ga odveo u Štab, gdje je po naredbi dežurnog pripadnika teritorijalne obrane Stjepan Hertarić morao oprati pod u prostoriji, nakon čega je 3-okr. Branko Berberović, u nakani da ponizi imenovanog, blatnim čizmama hotimice isprljao pod, te naredio Stjepanu Hertariću da ga ponovno opere, a nakon što je Stjepan Hertarić bio pušten kući, zajedno s pripadnikom Teritorijalne obrane po nadimku "Bosanac" sustigao Stjepana Hertarića na putu kući, te dok je osoba po nadimku "Bosanac" snažno stisnutim šakama i nogama udarala Stjepana Hertarića po čitavom tijelu, istoj govorio: "ubi ga na mrtvo",

u) točno neutvrđenog dana, u razdoblju od mjeseca svibnja do kraja kolovoza 1995. godine, u prostorijama Štaba teritorijalne obrane Popovac, nakon što je u navedeni Štab bio priveden Ivan Blešč, istoga pri ispitivanju više puta snažno otvorenim dlanom udario u glavu,

4-okr. Milan Šarić

v) početkom mjeseca rujna 1991. godine, naoružan vatrenim oružjem, prilikom privođenja mještana Popovca Stjepana Hertarića u Štab teritorijalne obrane Popovac, više puta ga snažno stisnutom šakom udario u glavu, a potom odveo u Štab, gdje su ga ispitivali i tukli prisutni pripadnici Štaba i natjerali ga da u dvorištu Štaba spali zastavu Republike Hrvatske,

z) krajem 1991. godine, u Popovcu, zajedno s pripadnikom Teritorijalne obrane Vidojem Petrovićem, naoružan dugim vatrenim oružjem, nezakonito lišio slobode i na ispitivanje u Štab teritorijalne obrane Popovac privede mještana Popovca Gorana Kneza, iako svjestan da se u Štabu prilikom ispitivanja privedeni civili premlaćuju, nakon čega su Gorana Kneza pretukli prisutni pripadnici Teritorijalne obrane u Štabu,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba nečovječno postupali prema civilnom stanovništvu, nanosili mu ozljede tjelesnog integriteta i zdravlja, provodili raseljavanje, primjenjivali mjere zastrašivanja i terora, uzimali taoce, provodili protuzakonita zatvaranja i prinuđivali na prinudni rad,

2-okr. Đuro Urukalo - sam

2) dana 4. ožujka 2003. godine u Popovcu, u svojoj obiteljskoj kući u Ul. V. Nazora br. 18, iako svjestan da je građanima zabranjeno posjedovanje rasprskavajućeg oružja, suprotno odredbi članka 11. stavka 1. točke 6. Zakona o oružju, držao jednu ručnu bombu BM-75, serijskog broja 6441, jedan upaljač za ručnu bombu serijskog broja 8441, te šest trenutnih tromblonskih mina,

dakle, neovlašteno posjedovao eksplozivne tvari čije posjedovanje građanima nije dozvoljeno,

pa da su time djelom pod točkom 1) 1-okr. **Stojan Pavlović**, 2-okr. **Đuro Urukalo**, 3-okr. **Branko Berberović** i 4-okr. **Milan Šarić** počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - **ratni zločin protiv civilnog stanovništva**, opisano i kažnjivo po članku 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske, te djelom pod točkom 2) 2-okr. **Đuro Urukalo** počinio kazneno djelo protiv javnog reda - **nedozvoljeno posjedovanje oružja i eksplozivnih tvari**, opisano i kažnjivo po članku 335. stavak 1. Kaznenog zakona.

STOGA PREDLAŽEM:

1) da se pred Županijskim sudom u Osijeku, kao stvarno i mjesno nadležnim, zakaže i održi glavna rasprava,

2) da se na glavnu raspravu privedu 1-okr. Stojan Pavlović (133-136), 2-okr. Đuro Urukalo (143), 3-okr. Branko Berberović (140-142) i 4-okr. Milan Šarić (138-139), te da se pozovu i ispituju kao svjedoci Dragica Đorđić (183), Milica Galinec (214), Zvonko Arlavi (216), Ivan Blešč (218), Stjepan Hertarić (220), Milan Kramar (226), Slavko Jakopec (228), Tomo Jakopec (230), Robert Gajšek (232), Stjepan Šumiga (235), Franjo Androić (237), Dragica Žganjer (245), Miroslav Vadlja (247), Željko Jurčec (249), Petar Bošnjak (251), Josip Kunović (256), Boris Bolšec (257), Radinka Lončarić (300), Slavica Gudlin (302), Marica Šumiga (305), Damir Jurić (306), Goran Knez iz Belog Manastira, Sv. Martina 11, i Proka Radivojević iz Popovca, Vl. Nazora br. 48, s tim da se svjedok Stjepan Hertarić ispita uz stručnu pomoć tumača za gluhoonijeme osobe,

3) da se na glavnoj raspravi pročita zapisnik o pretrazi stana i drugih prostorija Đure Urukala br: 511-07-11/01-3351-70/01 od 4. ožujka 2003. godine, potvrda o privremenom oduzimanju predmeta br: 045226, potvrda o privremenom oduzimanju predmeta br: 045225, potvrda o privremenom oduzimanju predmeta br: 045224, te potvrda o privremenom oduzimanju predmeta br: 045227 i specifikacija uz potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta (283-286),

4) da se protiv 1-okr. Stojana Pavlovića, 2-okr. Đure Urukala, 3-okr. Branka Berberovića i 4-okr. Milana Šarića, temeljem članka 108. stavka 3. ZKP **produlji p r i t v o r** s osnove predviđene u članku 105. stavku 1. točki 4. ZKP.

O b r a z l o ž e n j e

Protiv 1-okr. Stojana Pavlovića, 2-okr. Đure Urukala, 3-okr. Branka Berberovića i 4-okr. Milana Šarića provedena je istraga zbog osnovane sumnje da su zajedno s drugim sobama, pripadnicima Teritorijalne obrane Popovac, u razdoblju od 1991. godine do konca 1996. godine, o prema civilima nesrpske narodnosti postupali kršeći pravila međunarodnog prava i time počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZ RH.

Iznoseći svoju obranu tijekom istrage, 1-okr. Stojan Pavlović je naveo da je neposredno prije početka rata u Popovcu živjela otprilike jedna četvrtina srpskog stanovništva, a tri četvrtine hrvatskog. Tijekom 1990. godine Hrvati su se počeli organizirati u HDZ, a na drugoj strani Srbi su osnovali ogranak Srpske demokratske stranke u Popovcu. Osobno se aktivirao u organiziranju Srpske demokratske stranke kako bi pomogao srpskom stanovništvu u stvaranju vlastite stranke i time zaštititi srpskog stanovništva. Negdje u ljeto 1991. godine nastale su veće tenzije između nacionalnih struktura i političkih stranaka i prvo je u Popovcu zapaljena kuća jednog Srbina, nakon čega su se pojavili naoružani Hrvati. U to vrijeme je bio član SDS-a, no ne zna od koga je dobio prvo oružje. Sjeća se da je negdje u jesen 1991. godine u Popovcu organiziran Štab teritorijalne obrane, no on nije bio član Štaba niti je u to vrijeme imao bilo kakvo oružje. Sjeća se da je bio zadužen s automatskom puškom tijekom rata, no ne sjeća se tko mu je tu pušku dao, a nikada nije bio član Štaba teritorijalne obrane Popovac. Ne želi govoriti o tome tko su bili članovi Štaba, a misli da su Branko Berberović i Milan Šarić bili samo pripadnici Teritorijalne obrane. Također, 1-okr. Stojan Pavlović je naveo da uopće nije bio prisutan u Štabu kada su tamo bili dovedeni Milan Kramar i Josip Mikec, da ne zna ništa o zlostavljanju Zvonka Arlavog, da nikada nije bio u dvorištu kuće Milice Galinec i da istu nikada nije prisiljavao na bilo koji način da napusti svoju kuću i useli srpsku obitelj, da ne zna ništa o ispitivanju u štabu TO i navodnim zlostavljanjima Zvonka Arlavog, Franje Galince, Dragutina Posavca i Ivana Šafrana, da dozvoljava da je 1. rujna 1991. godine dolazio u štab TO svojim poslom i da je ovdje vidio

krvave po nosu Gorana Kneza i Milana Đurinjaka, da je pitao prisutne osobe u Štabu, za koje ne želi reći njihova imena, što se događa, te da je Gorana Kneza i Milana Đurinjaka izveo iz Štaba, budući je čuo da su ova dvojica htjeli otrovati bunare Srba, za što je zaključio da oni to nisu uradili. Porekao je i da bi koncem 1991. godine ili početkom 1992. godine naredio članovima TO Popovac da u Štab privedu Gorana Podoreškog kojeg osobno poznaje. Nije bio u poziciji da naređuje takvo privođenje, niti o tome bilo što zna. Nikada nije Milanu Šariću, kojeg poznaje osobno, naređivao da bilo koga privede u Štab TO Popovac.

Obrana 1-okr. Stojana Pavlovića je neistinita i sračunata na izbjegavanje kaznenopravne odgovornosti.

2-okr. Đuro Urukalo, pozvan da pred istražnim sucem iznese svoju obranu, nije želio istu iznositi i branio se šutnjom.

3-okr. Branko Berberović, ispitan u prisutnosti svog branitelja pred Policijskim djelatnicima, naveo je da je ostao živjeti u svojoj kući po okupaciji Baranje u mjesecu kolovozu 1991. godine. Bio je prisutan prilikom osnivanja na osnivačkoj skupštini ogranka SDS-a Popovac tijekom 1991. godine, kojom prilikom je za predsjednika izabran Stojan Pavlović iz Popovca. Nakon granatiranja Popovca, dana 22. kolovoza 1991. godine, preko radija Beli Manastir je Boro Dobrokes objavio da se za sve građane jugoslavenski orjentirane proglašava opća mobilizacija i ratno stanje, te da se mještani Popovca stariji od 18 godina jave u Mjesnu ambulantu Popovac u kojoj je od tada funkcionirao Štab TO Popovac. Komadant TO Popovac, prema njegovim saznanjima, bio je Boško Strajnić, a pripadnici štaba su bili Stojan Pavlović, Svetomir Milanović zv. "Seljo", Josip Stanković zv. "Njamco", Dragiša Vučenović, dok su se drugi vodili samo kao pripadnici teritorijalne obrane. To su bili mlađi ljudi do 50 godina, kao on sam, Milan Šarić, Vojislav Todorović, Pero Stanković, Nebojša Popović, Vidoja Petrović i drugi. Teritorijalna obrana je bila organizirana na način da je bila sastavljena od tri voda, a svaki vod po dvije ili tri desetine, što je ukupno sačinjavalo oko 70 do 90 ljudi. Komandir njegova voda je bio Dragiša Vučenović. Zapovjednici drugih vodova su bili pripadnici Štaba teritorijalne obrane tj. komande. U sklopu Štaba je djelovala i Civilna zaštita koju su sačinjavali mještani starije dobi, a istu su davali stražu u mjestu i dežurali pri telefonu u Štabu tj. ambulanti Popovac, a komadant je bio ili Đuro Urukalo ili Stokan Obradović, s tim da ne zna točno tko je od njih tu funkciju vršio, ali zna da su njih obojica slali pozive u svezi radne obveze odnosno po tim pozivima su pojedine osobe iz Popovca morale odlaziti u radne akcije kopanja rovova izvan Popovca, kao i branje kukuruza onim osobama koje su bile prognane iz Popovca, ali isto tako i članovima Teritorijalne obrane koji zbog svojih vojnih obveza nisu stizali to učiniti. Za vrijeme dok nije odlazio na liniju obrane, obnašao je dužnosti straže pri Štabu, po narednju komande, te po naredbi dežurnih u Štabu privodio mještane Popovca hrvatske nacionalnosti na ispitivanja. Jednom prilikom je od kuće pozvan u Štab, te mu je Dragiša Vučenović rekao da će ga prijaviti vojnim vlastima jer nije htio tući Ratka Bobeka kada je isti bio priveden, te kada je bio priveden Stjepan Hertarić, istoga je sa dva udarca otvorenim dlanom udario u predjelu lica. Također se sjeća da je jednom prilikom u rujnu mjesecu 1991. godine poslan

zajedno s Milanom Šarićem da kao pripadnici interventnog voda privedu Stjepana Hertarića u Štab. Sjeća se da je isti, kada su došli u njegovu kuću, prao noge si spremio se spavati, te ga je njegova supruga pitala kuda ga vode, a on je Stjepanu Hertariću rekao da se diže i da ide, te da već zna gdje. Ne sjeća se tko je bio dežuran i izdao mu zapovjed, ali prilikom privođenja Stjepana Hertarića od njegove kuće do štaba više ga je puta udario rukom u predjelu potiljka, a ne sjeća se je li Hertarića kojim udarcem udario i Milan koji mu je bio s druge strane. U Štabu je Hertarić ispitivan, dok je njemu i Šariću naređeno da izađu van, te je nešto kasnije, kada je Hertarić izašao u šupu po drva, poslan da ide vidjeti što se s Hertarićem događa, jer je za njim otišao Stanoja kojeg su zvali Bosanac, a kada je došao do šupe, vidio je da je Stanoja Hertarića udario puškom u predjelu trbuha, od čega je Hertarić pao na tlo, te je samo čuo uzvik "ah". Kada je Hertarić donio drva, dežurni mu je rekao da ga isprati van da ga Stanoja ne bi slijedio i dalje tukao, nakon čega je Hertarić otišao kući. Sjeća se da je u tom vremenu, prilikom pozivanja Hrvata na radove kod određenih ljudi, odnosno jednom prilikom kod Dragiše Vučenovića, gdje su Jurčec zv. Švabo i Šumiga kojeg sada zovu Čopo krunili kukuruz, da je kliještima koje je nosio radi vađenja čavala, Šumigi rekao da je čuo da ga boli zub te da mu pokaže koji je to da ga oslobodi boli, ali tom prilikom Šumigu nije dirao, jer ga je Poznan Strajnić zajedno sa Jurčecom odveo. Ova prijetnja kliještima je uslijedila nakon upute Dragiše Vučenovića da Šumigu i Jurčeca treba pretučiti. U štabu su bili i Svetomir Milanović zvan Seljo i Josip Stanković zvan Njamco i imali su poseban status "mjesnih šerifa", te njih nitko nije pitao gdje odlaze i što rade, a u to vrijeme od jednog Brodara su uzeli osobni automobil marke "Mercedes" kojim su se vozili za svoje potrebe. Sjeća se i da su negdje na početku okupacije kod Štaba uz dvorište Pravoslavne crkve sjedili i stajali privedeni Hrvati, između kojih se sjeća Zdravka Arlavog, Dragutina Posavca i Pofuka kojem ne zna ime i još nekih kojih se ne sjeća, da je prolazeći vidio da je Zdravko Arlavi nogom udario Radojka Kovača i da su istog nakon toga pripadnici štaba pretukli, između kojih se sjeća Selje. Nadalje, sjeća se da je jednom prilikom, kada je došao u Štab u kojem je tom prilikom bio ispitivan Antun Bajus, vidio da su ovoga prilikom ispitivanja pretukli Seljo i Njamco na način da su istoga udarali nogama i rukama, a kada je Bajus pao na tlo, uhvatili ga jedan za noge, a drugi za ruke, te ga bacali na tlo, a Bajus je tom prilikom govorio da ga samo udaraju, da oni danas udaraju njega, a sutra će njegovi njih. To se događalo u periodu do listopada mjeseca, dok je dolazio u Štab i bio pripadnik TO. S obzirom da se u listopadu mjesecu 1991. godine posvađao s ostalim članovima Štaba TO, bio je razoružan i jedno vrijeme je proveo u Beogradu, gdje se liječio od steriliteta. Preko medija u Beogradu je saznao da je na područje Baranje ušla Hrvatska vojska kod mjesta Torjanaca, te se iz tog razloga vratio u Popovac, gdje je čuo da su zbog naređenog događaja u salu Doma kulture bili privođeni svi muškarci hrvatske nacionalnosti. Bio je tada sreo Jovana Đukića zvanog Gusak koji mu je rekao da je prilikom privođenja u Dom ubio ustašu Stevu Čizmara i da je isti "gotov za skroz", a njega je nazvao "kokoškom" jer je navodno pobjegao. Poznato mu je i da su Seljo, Njamco i Boško Strajnić zvan Skakavac, za katolički Uskrs 1992. godine, došli u kuću obitelji Šalamun, te je Seljo, nakon što je grubo upao u kuću, starom Naceku Šalamunu razbio o glavu jaje, pa su ovi pripadnici štaba obitelji Šalamun rekli da moraju otići iz svoje kuće i pri tome se smijali Ignacu Šalamunu, čovjeku starom oko 60 godina, koji se počeo tresti od straha, zbog čega se cijela obitelj uplašila i uznemirila, te ubrzo napustila Popovac. Za Selju mu je poznato da je ovaj išao na

ratište u Bosnu, da se isticao svojom naklonošću prema četništvu, a vidio je fotografiju s ratišta iz Bosne kojom se hvalio Seljin sin Miroslav na kojoj je prikazan Seljo kako se grli s pet do šest bradatih nepoznatih ljudi, a isti su bili s četničkim obilježjima, redenicima preko prsa i kokardama na kapama, dok su se ispred njih na tlu nalazile dvije odsječene ljudske glave. Tijekom 1995. godine bio je mobiliziran u vojsku Krajine, te se sjeća da je za vrijeme dok je držao stražu pred Štabom u isti došla Slavka Superina, mještanka iz Popovca i u Štabu se žalila komadantu Đorđu Jovanoviću da joj je susjed Ivan Blešč prijetio da je dobio od svojih Hrvata naređenje da pokolje srpsku djecu i da nakupi nekoliko boca krvi, te da bar jednu od toga popije i da će u Popovac uskoro doći njegovi. Kada je završio sa stražom, u prostorije štaba ga je pozvao izbjeglica Željko Vukčević, koji je radio u komandi, te mu ispričao cijeli događaj i rekao da Blešća treba ručno obraditi. Nakon što je Blešč doveden u štab, Njamco i Đukić Obrad su mu rekli da Blešća "termički obradi", te je tom prilikom Blešća dva do tri puta ošamario po licu. Inače mu je osobno poznato da je tijekom cijelog rata bilo često pucanja na kuće nesrpskog stanovništva u Popovcu, a to se najčešće događalo kada bi pojedine jedinice odlazile na položaj ili se vraćale iz smjene s položaja, a isto tako mu je poznato da je u Popovcu u više navrata dolazilo do podmetanja eksplozivnih naprava pod kuće nesrpskog stanovništva ili bacanja ručnih bombi u takve kuće, no on sam u tome nije sudjelovao, ali se javnim pogovorom po Popovcu pričalo da u takvim akcijama sudjeluju Svetomir Milanović zv. "Seljo" i Josip Stanković zvani "Njamco", koji su najprije opljačkali, a poslije zapalili kuću Horvata zv. "Sinek", koja se nalazi na putu prema Branjinom Vrhu.

Ispitan pred istražnim sucem 3-okr. Branko Berberović je, suglasno iskazu danom pred policijskim djelatnicima priznao počinjenje radnji predmetnog kaznenog djela koje mu se stavlja na teret, s tim da je porekao da je poticao osobu pod nadimkom "Bosanac" da tuče Stjepana Hertarića, već da je istoga tom prilikom spriječavao u daljnjem zlostavljanju.

Obrana 3-okrivljenika Branka Berberovića je u najvećem dijelu istinita, sukladna drugim provedenim dokazima, i u suštini predstavlja priznanje počinjenja kaznenog djela koje mu se stavlja na teret.

4-okr. Milan Šarić, ispitan pred policijskim djelatnicima u prisutnosti svoga branitelja, naveo je da ga je negdje u mjesecu srpnju 1991. godine, pozvao Dragiša Vučenović da dođe u njegovu kuću i tom prilikom mu je rekao da kao Srbin mora zadužiti pušku, jer se navodno ustaše spremaju napasti Srbe. Nakon toga su po njega dolazili i Svetomir Milanović zvani "Seljo" i Josip Stanković zvani "Njamco", pa je otišao kod Vučenovića i zadužio pušku M-48 sa 20 komada metaka. Nakon otprilike 2 dana, u večernjim satima kod njega je kući došao Svetomir Milanović zv. "Seljo" i Josip Stanković zv. "Njamco", koji su bili naoružani pištoljima za pojasom, te mu rekli da s puškom te večeri mora ići na stražu u vrt Stojana Pavlovića. S obzirom da je čuo i znao da je Stonan Pavlović jedna od glavnih osoba u organiziranju Srba u Popovcu, nije postavljao pitanja zašto se tamo

mora javljati, već je s puškom otišao u vrt Stojana Pavlovića, gdje je zatekao svoga suseljana Milovana Godeča, koji je bio naoružan lovačkim karabinom. Zajedno s Godečom, Stankovićem i Milanovićem je otišao u dvorište obiteljske kuće Stojana Pavlovića, gdje ih je isti dočekao. Tom prilikom Stojan Pavlović, Josip Stanković i Svetomir Milanović su njemu i Godeču rekli da se očekuje napad Hrvata na Popovac. Tijekom te večeri se nije ništa posebno događalo, a pred svitanje su se svi povukli svojim kućama. Napominje da su se straže u dijeļu sela koji je pretežito naseljen srpskim življem održavale svake večeri i da je straža konstantno bila u vrtu Stojana Pavlovića. To je trajalo sve do napada na Policijsku postaju Beli Manastir odnosno do oslobođenja Baranje. Nakon okupacije Baranje u Popovcu je formiran Štab teritorijalne obrane koji je bio smješten u zgradi Doma zdravlja. U štabu su bili Stojan Pavlović koji je bio glavni i kojeg su svi slušali, Boško Strajnić, koji je bio komadant TO u činu rezervnog kapetana, Dragiša Vučenović, zamjenik Strajnića, Josip Stanković i Svetomir Milanović, te Dragi Kovač. Po formiranju štaba istovremeno su se formirali vodovi TO i zaduživalo novo naoružanje, uglavnom poluautomatsko i automatsko oružje. Po formiranju Štaba odnosno kada je isti formacijski ustrojen sa pripadajućim vodovima, zapovjedna struktura Štaba odnosno prethodno navedene osobe su zadužile maskirne uniforme u kojima su se pojavljivale u Štabu, te davale određene zapovjedi. U tom periodu dobio je usmenu zapovjed od Stojana Pavlovića da drži stražu ispred Štaba TO, koju funkciju je obavljao do prelaska u sastav Milicije RSK. Osim što je stražario ispred Štaba, po zapovjedi Stojana Pavlovića i drugih članova Štaba TO privodio je mještane Popovca Hrvatske i Mađarske nacionalnosti u štab, ali ne zna zbog kojih razloga, jer mu to nije bilo rečeno, osim da se određene osobe privedu. Sjeća se da je prema nalogu Stojana Pavlovića, koji je tada bio u maskirnoj uniformi, negdje u zimu, koncem 1991. ili početkom 1992. godine, s još dva pripadnika TO, od kojih se sjeća Marka Živkovića, išao privesti Gorana Podoreškog u Štab. Također se sjeća da je kao pripadnik TO, zajedno s Vidojem Petrovićem, po naređenju Milutina Đukića, priveo Gorana Kneza. Tom prilikom nije znao razlog privođenja Gorana Kneza, ali se sjeća da su istoga po privođenju u Štabu šamarali Milutin Đukić i Vidoja Petrović. Nakon što je Milutin Đukić počeo šamarati Kneza, njemu je rekao da napusti prostoriju, na što je izašao van. To šamaranje je trajalo 10-tak minuta, sve dok nije u prostoriji zazvonio telefon, nakon čega je to prestalo. Isto tako je po zapovjedi Dragiše Vučenovića, zajedno s Brankom Berberovićem, išao privesti Stjepana Hertarića, ali također bez ikakva objašnjenja i razloga za privođenje. Stjepana Hertarića su u posljepodnevnim satima iz njegove obiteljske kuće doveli pred Štab ispred kojeg se nalazio Dragiša Vučenović, te Stanoje Mihajlović koji je bio u alkoholiziranom stanju. Dolaskom pred Štab Dragiša Vučenović je na neki način počeo huškati Stanoja Mihajlovića na Stjepana Hertarića, pa je Mihajlović s poluautomatskom puškom tzv. Papovkom, koju je uhvatio objem šakama za cijev, Hertarića otprilike dva puta kundakom udario po leđima, a nakon što mu je ispala puška počeo se hrvati s Hertarićem, da bi obojica potom pali na tlo. Nakon toga ih je razdvojio i nije dozvolio Mihajloviću da dalje nasrće na Hertarića. Sjeća se da su preostali Hrvati i Mađari pod prisilom išli obavljati razne poljoprivredne radove na imanja pojedinih Srba, a tom prilikom su bili čuvani od naoružanih pripadnika TO. Poznato mu je da su te ljude čuvali i privodili na radove Dragi Kovač i Bogdan Todorović. Osobno nikoga nije tukao, maltretirao, nije ništa uzimao ili otuđivao, a svi ovi neredi koji su se događali u

Popovcu dogodili su se u vrijeme dolaska Srba izbjeglica s drugih područja Republike Hrvatske. U tom periodu bilo je pucanja po kućama, dogodilo se više ubojstava, dolazilo je do zastrašivanja i fizičkog nasrtanja na Hrvate, a misli da je za takvo stanje i sve što se događalo u Popovcu uzrok bio dolazak izbjeglih Srba i samoinicijativno pojedinačno uzimanje "pravde" u svoje ruke.

Ispitan pred istražnim sucem, 4-okr. Milan Šarić iznio je svoju obranu uglavnom suglasno onoj danoj pred policijskim djelatnicima, s tim da je naveo da nije tukao Stjepana Hertarića prilikom njegovog privođenja, da se točno ne sjeća tko mu je iz štaba naredio da privede Gorana Podoreškog, no da je siguran da Goran Podoreški tom prilikom nije bio maltretiran u štabu, a da je prilikom privođenja Stjepana Hertarića, 3-okr. Branko Berberović istoga jednom ili dva puta udario nogom u stražnjicu.

Obrana 4-okr. Milana Šarića je djelomice istinita, a djelomice neistinita i sračunata na izbjegavanje kaznenopravne odgovornosti.

Svjedokinja Dragica Đorđić je tijekom istrage navela da je do 1986. godine živjela kod svojih roditelja u Popovcu, a nakon osnivanja vlastite obitelji često je dolazila iz Kneževa u kuću svojih roditelja, gdje su živjeli njen otac i majka. S obzirom da je od rođenja živjela u Popovcu, poznaje gotovo sve mještane Popovca, tako i sve okrivljenike s kojima nije bila u nikakvim posebnim odnosima. Poznavala je iste kao mještane, a s 3-okr. Brankom Berberovićem je išla u osnovnu školu. Nakon okupacije Baranje i Popovca, u Popovcu je organiziran Štab teritorijalne obrane, a po selu u svako vrijeme počelo se pucati bez razloga. Zapazila je da su to činili suseljani Josip Stanković zv. Njamco i Svetomir Milanović zv. Seljo. Ponašali su se raskalašeno. Upravo radi toga, njena majka je otišla iz sela u Mađarsku, a ostao je u kući samo njen otac Dragutin Posavec, pa je imala još većih briga za njega. Dolazeći kod oca, koliko god je više mogla, dana 18. prosinca 1991. godine, kada je došla do oca i kuhala mu ručak, došli su neki iz Štaba i odveli njenog oca u Štab u Popovcu. Zbog toga se interesirala u Štabu za oca i obratila se nekom izbjeglici Ranku i pitala zašto je njen otac odveden, a taj Ranko joj je odgovorio da su u Štabu doznali da njen otac posjeduje pušku Papovku. Ubrzo drugi dan kako je odveden u Štab, njen otac je odveden u zatvor u Beli Manastir. Uspjela je preko jedne veze i svog prijatelja ishoditi da joj oca puste iz zatvora u Belom Manastiru i on je zaista i pušten dana 26. prosinca 1991. godine i doveden u njen stan u Kneževu, gdje je ostao sve do 17. siječnja 1992. godine, kada je za njega uspjela ishoditi dokumente za iseljenje i tada je napustio Baranju i otišao u Mađarsku. Kada je iz zatvora došao k njoj u stan, otac joj je bio sav u modricama od glave pa do nogu, sva koža mu je bila ljubičasta i nerado je pričao o tome što je pretrpio, ali joj je ipak rekao da je dobio 59 puta batina od kojih 9 puta u Štabu a ostalo u zatvoru u Belom Manastiru. Tom prilikom rekao joj je da ga je u Štabu jednom ošamario Stojan Pavlović, radi toga što je njegov sin podigao pušku Papovku na Stojana Pavlovića, i da ga je tom prilikom nogom u trbuh udario Vučenović Dragiša. Otac joj je rekao da je, nakon što je doveden u štab u Popovcu i tamo pretučen, da je odveden i bio smješten u jednoj kući u blizini štaba, gdje ga je Rom Kovač Dragi udario po cijelom tijelu metalnom šipkom, a nakon toga da je otpremljen u zatvor u Belom Manastiru.

Svjedokinja Milica Galinec navela je da je po okupaciji Popovca ostala sama živjeti u svojoj kući, te da joj je u to vrijeme u kuću došao Svetomir Milanović zv. Seljo i govorio joj da mora napustiti svoju kuću kako bi u istu uselile srpske izbjeglice. Nakon njega su joj u kuću u više navrata dolazili i Đuro Urukalo i Dragiša Vučenović u pratnji nekog naoružanog njihovog policajca i također joj govorili da se mora iseliti iz kuće kako bi u istu uselili izbjeglice. Na to ona nije pristala i s istima se posvadila, te rekla da je stara i da ni pod cijenu života to neće pustiti. Nakon toga je njenoj kući došao i Stojan Pavlović zv. Gavrić, te joj rekao da se iz kuće mora iseliti, te u dvorište njene kuće doveo jednu srpsku obitelj koji su bili izbjeglice. Budući da se ona tome protivila, Stojan Pavlović joj je rekao da se mora iseliti i da su joj to njene ustaše dali da mora otići.

Svjedok Zvonko Arlavi naveo je da je prije rata radio kao poljoprivredni radnik na farmi krava u Popovcu, te da se odmah od početka uključio kao član HDZ-a, zajedno sa većinom Hrvata u Popovcu. Odmah nakon okupacije Popovca u selu je osnovana nova srpska vlast i osnovan je Štab teritorijalne obrane, a svima nesrbima bilo je strogo naređeno da se svaki dan poimenično i pojedinačno moraju javljati u Štab te nove vlasti koji je bio u ambulanti. Dolazeći svakodnevno u Štab vidio je u njemu Stojana Pavlovića, koji je bio glavni u tom Štabu, a bio je inače u civilu, a s njim u Štabu je viđao i Selju i Njamcu, kao i Dragišu Vučenovića. Pred Štabom kao stražari bili su naoružani dugim oružjem Berberović, Šarić, Nebojša Popović i Vidoja Petrović, a ti stražari su stražarili po selu i pred Štabom, kao i pred Pavlovićevom kućom. Budući da se znalo da je član HDZ-a, stalno je bio pod prismotrom i kontrolom, pa je tako negdje početkom mjeseca studenog 1991. godine, zna da je bilo dobro zahladilo, jedne večeri u sumrak došli su k njemu 3-okr. Branko Berberović s još dva Roma Kovača i rekli su mu da zajedno s Franjom Galincem mora se javiti u Štab u ambulantu Stojanu Pavloviću, jer je on to naredio. 3-okr. je došao po njega naoružan puškomitraljezom, a bio je i u uniformi. Kada je bio priveden u Štab teritorijalne obrane, predali su ga Stojanu Pavloviću, a tu se nalazio i Franjo Galinec, pa je 1-okr. Stojan Pavlović rekao članovima TO-a da ih odvedu u dvorište ambulante. Kada su dovedeni u dvorište, naređeno im je da kleknu na zemlju okrenuti jedan prema drugome, te su tako morali klečati jedan prema drugome i ostati na kiši i jakoj hladnoći oko 2 do 3 sata. U toj poziciji u genitalije ga je udario nogom Dragiša Vučenović, a udarali su ga još na isti način u tom dvorištu i Nebojša Popović i Vidoja Petrović. Na isti način su tukli i Galinca. Vidio je i kada je Dragiša Vučenović u prsa puškom Papovkom udario Galinca. Nakon tog zlostavljanja, kada su prozebli i pokisli, Vidoja Petrović i Nebojša Popović odveli su ga pod oružjem u jednu obližnju napuštenu kuću kraj ambulante, gdje ga je tukao Njamco stisnutim šakama po cijelom tijelu, gdje je stigao, psujući mu pri tome ustašku majku. To je trajalo oko 10 do 15 minuta. Nakon toga ga je jedan srpski izbjeglica s oružjem otpratio kući i tom prilikom mu stalno psovao i prijetio, a nakon što su stigli kući, maltretirao je njegovu majku, govoreći da je kurva, psujući mu majku ustašku, te pretraživao kuću. Prije ovog slučaja, još dok je išao raditi na svoje radno mjesto, ubrzo nakon okupacije, pripadnici To su njega s više drugih mještana odveli u crkveno dvorište i tamo su ih maltretirali i tukli, i to njega, njegovog pokojnog brata Zdravka, Stevicu Šumigu i još neke, a tukli su ih nogama dok su po njihovom naređenju morali sjediti na zemlji. Tom prilikom su mu i slomili nosnu kost.

Inače, prilikom prethodnih javljanja u Štab TO, više puta su ga ispitivali Boško Strajnić zv. Skakavac i Stojan Pavlović, a za to vrijeme je više puta bio fizički tučen od strane pripadnika Teritorijalne obrane iz Srbije, koji se predstavljao kao boksač i taj je bio naročito žestok, te na njemu pokazivao svoju vještinu udaranja šakama, za koje vrijeme su Pavlović i Strajnić mirno sjedili i promatrali što se događa.

Svjedok Ivan Blešč je naveo da je odmah na početku okupacije bila uvedena radna obveza, te da je njegova žena morala ići na različite poslove, a nešto kasnije, budući je bio starije dobi, morao je ići i on na kopanje rovova i druge poslove. U par navrata, pa tako u proljeće 1992. godine, kada se zbio prodor Hrvatske vojske prema Torjancima i naročito poslije "Oluje" svi Hrvati su bili pokupljeni i tri noći držani zatvoreni u prostorijama Doma u Popovcu, a glavni u tome bio je šef civilne zaštite Đuro Urukalo. Po selu se pucalo bez ikakvih razloga gotovo svaku noć, a naročito za katoličke Uskrse kada su propucavani prozori i vrata kuća u kojima su živjeli nesrbi. Ne sjeća se točno dana, ali otprilike nešto poslije akcije "Oluja", njega i više mještana odveo je Brnako Berberović u jedno dvorište u blizini štaba i tamo su maltretirani, držani cijelu noć, naređeno im je da čiste poljske zahode, a njega su ispitivali jer je navodno rekao da u vrijeme sjetve sve što siju sigurno neće brati, što je bila izmišljotina, kao i da je rekao da će klati srpsku djecu, što mu nije bilo ni na kraj pameti, a za to ga je optuživao Branko Berberović i tom prilikom nekoliko puta ga je i ošamario. Više puta su mu prijetili, vrijeđali ga, pozivali u njihov štab i sjeća se događaja, već pred kraj okupacije, da su ga tako pozvali u štab Stojan Pavlović i Boško Strajnić zvani Skakavac, te u štabu pred njega na pod stavili hrvatsku zastavu i naredili mu da po toj zastavi gazi, što je odbijao, pa su mu ovi prijetili, ali ga nisu fizički maltretirali. Također, odmah nakon okupacije, u njegovu kuću je došao Dragiša Vučenović, te mu oduzeo jedan motokultivator "Honda" sa frezom i plugom i sve je to odnio, a pritom je rekao da mu to treba, a da njemu uopće ne treba jer i tako neće biti tu u Popovcu, te mu za sve to ostavio 100 DEM, iako su ovi priključci i motokultivator vrijedili desetostruko više. Također, odmah neposredno nakon uspostave nove srpske vlasti u Popovcu, ispred njegove kuće našao se jedan motorkotač sličan onome kojeg je koristio njegov sin Zlatko Blešč koji je inače bio krim. tehničar u policiji, pa su Dragiša Vučenović i još nekoliko Roma, misleći da je njegov sin u kući, pucali u zrak oko kuće i po kući.

Svjedok Stjepan Hertarić naveo je da je odmah nakon okupacije sela Popovca formiran Štab TO na čelu kojega je bio Stojan Pavlović i Boško Strajnić. U taj štab prvi puta je priveden odmah poslije okupacije, tj. u rujnu 1991. godine, kada su k njemu naoružani došli Branko Berberović zv. Trta i Milan Šarić koji je i poslije okupacije radio u policiji. Odveli su ga u Štab TO, a uz put su ga, jedan s jedne, a drugi s druge strane, udarali rukama po glavi i to otvorenim i zatvorenim šakama. U Štabu ga je dočekao Dragiša Vučenović, te Seljo i Njamco. Odmah su ga počeli ispitivati o isticanju hrvatske zastave koju je on nešto prije okupacije bio donio u Popovac iz "Progresna", te ju je isticao na vidom mjestu u Popovcu. Zaprijetili su mu da će ga istući i ubiti ako tu zastavu, koja mu je ostala u kući, ne donese u štab, što je on i učinio, a do kuće ga je pratio Seljo s oružjem. Nakon što je hrvatsku zastavu donio u štab, Dragiša Vučenović mu je naredio da zastavu mora zapaliti

u dvorištu ambulante, pa kako je on to odbijao, Dragiša Vučenović ga je više puta udario šakama u bradu i glavu, te je stoga hrvatsku zastavu zapalio. Nakon toga je odveden u prostorije štaba, gdje su ga Dragiša Vučenović, Seljo, Njamco i još nekoliko pripadnika TO šamarali i tukli po glavi i drugim dijelovima tijela u tolikoj mjeri da se u jednom trenutku i izgubio, ne pamteći više što se događalo. Zbog batina koje je dobio u štabu jedna je otišao kući, a oni koji su ga tukli, zaprijetili su mu da nikome ništa ne smije govoriti, jer će ga ubiti. Nakon otprilike mjesec dana, ponovno su po njega došli Branko Berberović i dva Roma, svi naoružani i Berberović je odmah, kako je došao njegovoj kući, počeo ga udarati šakama, te su ga ponovno odveli u Štab TO. Predali su ga dežurnom u Štabu koji mu je naredio da opere pod. Dok je prao pod, naišao je u prostoriju Berberović, te ga više puta udario nogom i šakom istukao po cijelom tijelu. Nakon što je oprao pod, Berberović je svojim prljavim čizmama ponovno zaprljao pod i ponovno naredio da ga opere. Nakon ovoga događaja, nakon otprilike mjesec dana, ponovno je bio priveden u Štab TO, te mu je naredeno da pere pod u prostoriji štaba, kojom prilikom ga je Dragiša Vučenović stisnutom šakom 6 do 7 puta udario po glavi. Nakon toga ga je kundakom puške tukao i jedan pripadnik TO po nadimku Bosanac, a kada je otpušten iz Štaba i pošto je krenuo prema svojoj kući, sustigli su ga taj Bosanac i Berberović zvani Trta, te ga na putu kući još istukli rukama i nogama, a Berberović je Bosancu govorio da ga prebije na mrtvo. Nakon što se dogodio prodor Hrvatske vojske preko Drave kod Torjanaca, a pošto je u vrijeme ovoga prodora u Popovcu bilo više ubojstava Hrvata, zajedno sa suprugom je napustio Popovac i preko Republike Mađarske otišao k rođacima u Lepoglavu.

Svjedok Milan Kramar naveo je da je po zanimanju radnik i da je bio zaposlen prije rata u osječkom "Ribarstvu" koje pored Popovca ima ribnjak. Prilikom formiranja višestranačja pristupio je HDZ-u, a osnovana je i druga stranka, SDS. Glavni u toj stranci je bio Stojan Pavlović i odmah nakon okupacije, kada je formiran Štab TO, u kojem je bio i Stojan Pavlović, isti mu je rekao: "predaj ključe ribnjaka i više ne dolazi". Nije potrajalo dugo kada su u njegovu kuću došli Njamco i Seljo i rekli mu da se mora javiti u Štab kod Stojana Pavlovića, gdje je zatekao Stojana Pavlovića, Boška Strajnića i Dragišu Vučenovića. Stojan Pavlović mu je rekao i prigovorio da nema što ovdje raditi i tražiti i radi toga su ga najprije odveli u jednu prostoriju, gdje ga je dobro istukao Pero Todorović i Josip Todorović, a zatim ga je "isprebijao" Radenko Dvornić. Sve su to gledali Stojan Pavlović, Boško Strajnić i Dragiša Vučenović. Kada je osnovana srpska vlast, uslijedila je pljačka po selu, pa su tako od njegovog kuma Ivana Cote iz Popovca odveli stoku i svinje, a Đuro Urukalo je od istoga odveo za svoje potrebe njegov traktor s priključnim strojevima. Poznato mu je da su u više navrata Stojan Pavlović i drugi iz Štaba prijetili Milici Galinec da se iseli iz kuće i da mora primiti izbjeglice koje su dovođili u njezinu kuću, što je ona vrlo energično odbijala, pa su joj ovi prijetili i psovali ustašku majku. O Božiću 1991. godine pucano je po selu po kućama nesrba, bacane su bombe, a i u njegovu kuću, u hodnik kroz vrata bačena je jedna bomba ili eksplozivna naprava, zbog čega je to prijavio Miliciji u Belom Manastiru, a oni su mu odgovorili da s tim pucanjem i bacanjem bombi nemaju ništa, već da se javi u Štab TO. Nakon što je taj događaj prijavio Stojanu Pavloviću u Štabu, ovaj mu je otvoreno rekao da on tu ne može ništa učiniti, te da se mora iseliti, jer danas je dobio eksplozivnu

napravu u hodnik, a sutra će dobiti bombu u kuću. U Popovcu je glavni organizator i predstavnik vlasti bio Stojan Pavlović, a osim njega tu su još bili i Boško Strajnić i Dragiša Vučenović. Jamco i Seljo u to vrijeme u Popovcu bili su zaduženi za "prljave poslove", maltretiranja nesrba, bacanja bombi, pucanja, pljačkanja, da tuku i privode. Zbog svih tih okolnosti koncem prosinca mjeseca 1991. godine napustio je svoju kuću u Popovcu i otišao na slobodno područje Republike Hrvatske. Isti dan kada je maltretiran u Štabu TO, iste večeri maltretiran je na isti način i od istih ljudi Josip Mikec, koji se nakon fizičkog zlostavljanja u Štabu objesio.

Svjedok Slavko Jakopec svjedočio je o općim prilikama u mjestu Popovac tijekom okupacije, navodeći da su glavne ličnosti u Štabu TO bili Stojan Pavlović, Boško Strajnić i Dragiša Vučenović, a u civilnoj zaštiti glavni šef je bio Đuro Urukalo. Hrvati su bili preko Štaba civilne zaštite tjerani na radne obveze svake subote i nedjelje, a početkom travnja 1992. godine, u Popovcu je ubijen njegov otac Andrija, te Slavko Ban i Mijo Ban. Iz javnog pogovora mu je poznato i da je u štabu bio pretučen Josip Mikec, koji je nakon toga nađen obješen u svojoj kući.

Svjedok Tomo Jakopec naveo je da je sve vrijeme okupacije Baranje ostao u svojoj kući, radeći isti posao kao i prije okupacije, na otkupu mlijeka od mještana. Ranije je bio član Saveza komunista i narušenog fizičkog zdravlja, pa iz tih razloga nije imao nikakvih neposrednih direktnih prijetnji ili fizičkih napada na svoju kuću ili na članove svoje obitelji. Njegov otac Andrija živio je u svojoj kući kao stariji čovjek i samac, a za vrijeme hrvatske akcije prodora u Baranju kod Torjanaca ubijen je bez ikakvog razloga u svojoj kući. Istu noć u kući Mije Bana ubijeni su i Slavko Ban i Mijo Ban. U to vrijeme u selu Popovac cjelokupnu vlast obnašao je Štab TO na čijem čelu je bio Stojan Pavlović, Dragiša Vučenović, Josip Stanković i Boško Strajnić, a šef civilne zaštite bio je Đuro Urukalo, koji je raspoređivao ljude na različite radne obveze. Pošto je bio narušenog zdravlja, nije išao na fizičke poslove, nego ga je Đuro Urukalo rasporedio da obavlja kurirsku službu u civilnoj zaštiti. Poznato mu je da su mještani sela često pozivani u Štab TO i fizički zlostavljani, bivali pretučeni, a među njima zna i za slučaj Josipa Mikeca, koji se nakon napada u štabu objesio. Osim njega su u štabu maltretirani i mještani Drago Pofuk, Robert Gajšek, Stevo Šumiga, Stari Blešć i neki drugi čijih se imena ne može sjetiti.

Svjedok Robert Gajšek svjedočio je općenito o situaciji u Popovcu nakon okupacije, navodeći da je, zajedno s drugim mještanima Popovca, morao vršiti radnu obvezu, te da su muškarci hrvatske nacionalnosti za vrijeme borbenih djelovanja bili privođeni i noću pritvarani u Dom u Popovcu, pri tome čuvani od naoružanih stražara, a da je glavni u tome bio Đuro Urukalo kao šef civilne zaštite. S obzirom na sve okolnosti, svjedok je 1994. godine napustio Popovac i prešao na slobodni teritorij Republike Hrvatske.

Svjedok Stjepan Šumiga naveo je da je nedugo poslije okupacije za sve nesrbe u Popovcu određena radna obveza od tada novostvorene vlasti. Upravnu vlas preuzeo je novoformirani Štab TO, a u njemu su glavni bili Stojan Pavlović, Dragiša Vučenović,

Boško Strajnić zvani Skakavac i njihovi izvršitelji svih prljavih poslova Seljo i Njamco, s grupom Roma, koji su pljačkali po selu, ulazili u kuće, prijetili, pucali, bacali bombe i slučno. Civilnu vlast su provodili preko organizacije civilne zaštite na čelu koje je bio Đuro Urukalo i on je određivao ljude za radnu obvezu, formirao grupe i određivao koja će grupa koji posao obavljati, bilo na "bentu" kopanjem rovova ili u polju i selu. Jedne večeri, ubrzo nakon okupacije, vraćao se iz jedne takve radne obveze kući i pred kućom Slavice Mileusnić, zaustavio se ispred njega bijeli "Golf" u kojem je bio Petar Stanković s još jednim Romom, a tu je bio i Stojan Palović. Tom prilikom ga je Stojan Pavlović odmah upitao gdje mu je oružje, na što mu je odgovorio da nema oružja, a Stojan Pavlović mu je odgovorio: "eh, propjevati ćeš ti", što nije odmah shvatio što će se dogoditi. Međutim, tek što je iste večeri došao kući, nedugo nakon toga u kuću su mu došli iz Štaba TO Seljo i Njamco, naoružani i počeli ga udarati stisnutim šakama po cijelom tijelu, te ga dobro izudarali. Te večeri nikuda nije išao, a sutradan ujutro, pojavili su se isti Seljo i Njamco, naoružani u odorama, te ga opet napali. Tom prilikom mu je Seljo prislonio usta cijevi repetiranog pištolja na glavu, a Njamco također, repetirajući pištolj, prislonio ga njemu na trbuh, tražeći oružje ili da će ga ubiti. Kada im je rekao da nema oružje, pretražili su cijelu kuću i ništa nisu našli, a onda su ga još dobro istukli i rekli da mora doći u Štab TO, jer tako naređuje i traži Stojan Pavlović. Nije imao izbora, iako s bojao tog odlaska, pa je došao u Štab TO i tamo za stolom zatekao Boška Strajnića zv. Skakavac, a tu je bio i Njamco. Boško Strajnić je od njega tražio da im kaže gdje je oružje i da im ga preda, pa pošto je odgovorio da oružja nema, odmah na njega je skočio Njamco i počeo ga udarati po rebrima, glavi i bubrezima, na što je Boško Strajnić rekao da će tako prolaziti dok ne preda oružje. Nakon što ga je Njamco dobro "isprebijao", Boško Strajnić je naredio da, zajedno s nekim drugim mještanima, ide kositi travu po mjestu, a kao čuvare odredili su im Bogdana Jasmína i njegovog sina, te Roma Milu Kovača. Dok su kosili travu, ovi stražari su im prijetili da će ih pobiti kao pse ukoliko pokušaju pobjeći. Doživio je više neugodnosti i prijetnji, a sjeća se da je jednom prilikom, dok je u jednoj kući, odrađujući radnu obvezu krunio kukuruz, naišao je Branko Berberović i držeći u rukama kliješta koja je izvadio iz pojasa, prišao mu i rekao: "Ti si ustaša, ovim kliještima ću ti povaditi zube". Zbog ovoga se neugodno osjećao. Zbog svih ovih prijetnji Popovac je napustio početkom listopada 1991. godine. Smatra da je Stojan Pavlović bio glavni u Štabu TO, jer je osobno vidio i čuo kada je isti Selji i Njamci izdavao određene naredbe.

Svjedok Franjo Androić je naveo da je tijekom okupacije Popovca na čelu nove vlasti bio Stojan Pavlović kojeg su u selu zvali "Vojvoda", a na čelu civilne zaštite je stajao Đuro Urukalo. Taj Urukalo je naređivao i određivao radnu obvezu za sve nesrbe i raspoređivao ljude po grupama za obavljanje raznih poslova, a svaka grupa imala je svoje naoružane čuvare i stražare. Bilo je i više slučajeva kada su nesrbi iz Popovca bili dotjerani u sale društvenog doma, a tu je glavni za sve zapovjedi bio Đuro Urukalo. On je u tom Domu govorio da, ako neki od "njihovih" u akcijama HV-a pogine, da će ih sve pobiti.

Svjedokinja Dragica Žganjer navela je da je po okupaciji Popovca bila uvedena radna obveza za preostale Hrvate u mjestu, te da se ona protiv toga bunila, budući je dobila otkaz kao Hrvatica u poduzeću u kojem je ranije radila. Zbog toga je u njenu kuću dolazio Đuro Urukalo i tražio od nje da mu objasni zašto ne ide na radnu obvezu, a poslije su dolazili i Njamco i Seljo koji su maltretirali nju i njenog muža Valenta. Njen muž je više puta motao odlaziti u Štab TO, odakle se vraćao sav uplašen i drhtav, te govorio da su ga tamo tukli, udarali kundacima puške po tijelu i nogama, te po genitalijama. Branko Berberović je također maltretirao mještane Popovca, govorio da se treba konačno riješiti tih Hrvata, a jednom prilikom u autobusu, koji je vozio iz Belog Manastira za Popovac, pred više ljudi je govorio vozaču da stane kako bi likvidirali "te Hrvate". Poznato joj je da je Đuro Urukalo tjerao stanovništvo na radne obveze od početka okupacije, pa sve tamo do konca 1993. godine, a naročito je tjerao ljude na kopanje rovova u blizini planine u proljeće 1992. godine.

Svjedok Miroslav Vadjla svjedočio je o općim prilikama u Popovcu tijekom okupacije, s tim da je naveo da je Stojan Pavlović bio na čelu nove vlasti u Popovcu, da je Đuro Urukalo bio preuzeo Štab civilne zaštite i organizirao radne obveze, te da ga je jednom prilikom isti osobno upitao zašto ne ide na te radove, a kada mu je svjedok rekao da je bolestan, odgovorio je da to njega ne zanima.

Svjedok Željko Jurčec svjedočio je o općim prilikama u selu Popovcu tijekom okupacije, o vršenju radne obveze, te o slučaju kada je zajedno sa Stjepanom Šumigom bio priveden u Štab TO, kojom prilikom su njega i Stjepana Šumigu ispred tog Štaba šakama po tijelu pretukli pripadnici TO. Poznato mu je da je u Štabu bio glavni Stojan Pavlović, a za organiziranje prinudnih radova bio je nadležan Đuro Urukalo.

Svjedok Petar Bošnjak naveo je da se protivio, kao Srbin, primanju oružja i uključivanju u TO Popovca, te da stoga nije uživao povjerenje osoba iz novoformirane vlasti u Popovcu tijekom okupacije. Poznato mu je da je Boško Strajnić zvaní Skakavac bio zapovjednik naoružanih grupa, a njegovi zamjenici su bili Pero Obradović i Dragiša Vučenović. U štabu je povremeno viđao Stojana Pavlovića, Boška Strajnića, Dragišu Vučenovića, Bogdana Todorovića i Selju i Njamcu, te Rome Kovače. Đuro Urukalo je bio u pozadinskoj službi, a misli da je glavni u toj službi bio izbjeglica Vukomanović. Osobno mu je jednom prilikom Seljo prijetio da bi ga trebalo ubiti jer do sada nije ubio niti jednoga Hrvata. Bio je prisutan kada je isti Seljo pred zgradom doma, u prepirci sa Jovanom Đukićem, ovome prijetio što do sada nije ubio niti jednog Hrvata. Zbog toga je Jovan Đukić ubio Stevana Čizmara, što je osobno priznao svjedoku. Sjeća se da je jednom prilikom u Štabu TO bio fizički napadan Josip Mikec, a to se događalo u prostoriji štaba u kojoj su bili Seljo i Njamco, Boško Strajnić i Dragiša Vučenović. Nakon ovog maltretiranja, idućeg dana Josip Mikec je nađen obješen.

Svjedok Josip Kunović svjedočio je o općim prilikama u mjestu Popovac nakon okupacije, te o tome da je morao obavljati radnu obvezu, kao i da je u par prilika, s drugim mještanima Popovca hrvatske nacionalnosti bio kao taoc odvođen u Dom u Popovcu, gdje su svi privedeni bili držani pod oružanom stražom.

Svjedok Boris Bulšec naveo je kako je neposredno prije okupacije bio susreo Stojana Pavlovića koji mu je prijetio smrću, a nakon okupacije, susrevši ga, također mu rekao: "šta još nisi otišao", nakon čega je svjedok, uplašivši se za svoj život, napustio mjesto Popovac.

Svjedokinja Radinka Lončarić navela je da je Stojan Pavlović nakon okupacije bio osoba koja je sve rješavala, koju se sve moralo pitati, te su ga u selu nazivali "Vojvoda". Stoga je jednom prilikom od istoga zatražila da joj odobri da iz svinjca svoga zeta pretjera svinje u svoj svinjac, kojom prilikom je doživjela velike neugodnosti. Naime, došavši u Štab TO u ambulanti, zatekla je Stojana Pavlovića u kancelariji, a kraj njega je bio kalašnjikov. Pitala ga je za dopuštenje za pretjeravanje svinja, nakon čega su ju Stojan Pavlović i Boško Strajnić koji je u tom času naišao počeli vrijeđati, psovati joj, a sve iz razloga što se udala za Hrvata, te joj je tom prilikom Stojan Pavlović rekao da joj jebe majčino mlijeko koje je posisala, a zatim joj zapovjedno naložio: "marš van, kučko". Bila je i prisutna kada su pronašli obješenog Josipa Mikeca, te u blizini njegova tijela pronašli natpis na zidu kojem je Josip Mikec za svoju smrt optuživao Stojana Pavlovića, Dragišu Vučenovića i Boška Strajnića.

Svjedokinja Slavica Gudlin je navela, svjedočeći o općoj situaciji u selu Popovcu tijekom okupacije, da joj je u više navrata prijetio puškom 3-okr. Branko Berberović, te joj govorio: "sve ćemo vas poklati, ne grije vas više hrvatsko sunce". U strahu od Berberovića je dana 24. prosinca 1991. godine napustila mjesto Popovac i otišla u Republiku Mađarsku. Osobno je vidjela, prilikom prolaza pogrebne povorke pokojnog Mikeca, da je tom prilikom Stojan Pavlović gestikulacijom rukama davao naredbe pripadnicima teritorijalne obrane, koji su bili naoružani, da se rasporede u dvije grupe, te da jedna grupa naoružanih Roma pripadnika TO krene za povorkom i istu prati do groblja.

Svjedokinja Marica Šumiga je svjedočila o noćnoj pucnjavi po kućama neposredno nakon okupacije Popovca, zbog čega je zajedno sa suprugom boravila u podrumu kod susjeda. Jednoga jutra, kada je od susjeda krenula prema svojoj kući, na cesti se zaustavio bijeli automobil iz kojeg je izašao Stojan Pavlović s nekoliko Roma, a svi su bili naoružani. Stojan Pavlović zv. Gavrić ju je pozvao k sebi i pitao ju gdje joj je sin, a kada je odgovorila da ne zna, rekao joj je da je noćas bilo sedmorø pobijenih i da je možda i njen sin među njima, a potom je kundakom puške udario u leđa od čega je ista posrnula. Nakon toga je iz dvorišta izašao i njen suprug, nakon čega je Pavlović i s njim razgovarao i pitao ga za sina, a zatim, prijeteći oružjem zapovjedno im rekao: "marš, gubite se".

Svjedok Damir Jurić naveo je da je tijekom okupacije s obitelji živio u Branjinom Vrh, a u Popovcu je živjela njegova baka Slavica Solina. Često je dolazio baki u posjet, a u svibnju 1992. godine, u bakinu kuću došli su Njamco i Seljo s namjerom da ga odvedu u Štab TO. Morao je poći s njima u štab, a prije no što je ušao u njihov automobil, Seljo ga je jednom ošamario. Zbog toga je bio vrlo uplašen. Na putu do štaba Seljo i Njamco

ispitivali su ga o navodnom trovanju vode u srpskim bunarima u mjestu, a kada su ga doveli u Štab TO u ambulanti, predali isu ga na ispitivanje Stojanu Pavloviću. Došavši u štab, u jednoj prostoriji vidio je dvije odrasle muške osobe, koje je poznavao po nadimcima Geru i Getač, a obojica su bili iz Popovca. Vidio je da su pretučeni i bili su krvavi po licu i glavi. U toj prostoriji bilo je više sanduka od oružja ili municije, a na njima su sjedili naoružani Romi. Nakon što je ostao sa Stojanom Pavlovićem, čuo je da ovu dvojicu Geru i Getača u drugoj prostoriji tuku, a Stojan Pavlović ga je počeo ispitivati gdje je spremio otrov kojim su trebali biti otrovani srpski bunari. Nakon toga je bio odveden u prostoriju u kojoj su tukli Geru i Getača i zaprijetili mu da mora rukom pokazati na jednoga od njih, a koji mu je navodno rekao za postojanje otrova za trovanje vode u srpskim bunarima. Iako je ovoga Geru i Getača jedva poznavao i nikada ni riječ nije progovorio o nekakvom otrovu, budući da se bojao i da su mu Seljo i Njamco naredili da mora jednog od njih pokazati, u silnom strahu je prstom pokazao na osobu po nadimku "Getač". Nakon toga mu je Stojan Pavlović rekao da ide kući i da više ne dolazi u Popovac, jer ako ga u Popovcu još jednom vidi, da će ga ubiti.

Iz potvrde o privremenom oduzimanju predmeta: 045224, vidljivo je da je prilikom pretrage stana i drugih prostorija, od Đure Urukala oduzeta jedna ručna bomba, 6 trenutnih tromblonskih mina, 33 puščana streljiva, te jedan vojnički nož za pušku.

S obzirom da iz iskaza 3-okr. Branka Berberovića i 4-okr. Milana Šarića proizlazi da je 1-okrivljenik Stojan Pavlović bio član Štaba TO, a 2-okr. Đuro Urukalo komandant Civilne zaštite u Popovcu, da iz iskaza imenovanih okrivljenika slijedi da je 1-okr. Stojan Pavlović bio nesporni autoritet u Štabu TO, te da su pojedini ispitani svjedoci naveli da su osobno čuli da je zapovijedao ne samo pripadnicima TO u Popovcu, već i pojedinim članovima Štaba, da su gotovo svi ispitani svjedoci 1-okr. Stojana Pavlovića doživljavali kao stvarnog zapovjednika u selu, da je većina ispitanih svjedoka potvrdila da je 2-okr. Đuro Urukalo organizirao prinudne radove za preostale mještane hrvatske nacionalnosti u Popovcu tijekom okupacije, kao i da je u seoski dom u Popovcu kao taoce privodio muškarce hrvatske nacionalnosti, da se od strane članova Štaba TO i pripadnika TO neprestano vršio pritisak na preostale Hrvate u Popovcu kako bi se isti iselili, da su pri tome pojedini mještani premlaćivani, izvrgavani poniženjima, i raznim zastrašivanjima, smatram nespornim da se u postupanjima 1-okr. Stojana Pavlovića, 2-okr. Đure Urukala, 3-okr. Branka Berberovića i 4-okr. Milana Šarića stječu sva bitna obilježja kaznenog djela koje im se stavlja na teret pod točkom 1) ove optužnice. Također, s obzirom na sadržaj zapisnika o pretrazi stana i drugih prostorija 2-okr. Đure Urukala, i naprijed navedene potvrde o privremenom oduzimanju predmeta, smatram da se u postupanju 2-okr. Đure Urukala stječu sva bitna obilježja kaznenog djela koje mu se stavlja na teret u točki 2) ove optužnice.

Slijedom iznijetog, smatram ovu optužnicu utemeljenom i na zakonu osnovanom.

Prijedlog za određivanje pritvora zastiva se na činjenici da se okrivljenicima u točki 1) optužnice stavlja na teret počinjenje kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, pri čemu okolnosti počinjenog djela daju tom djelu posebnu težinu, budući da se radi o većem broju obavljenih radnji na štetu većeg broja oštećenika, o razdoblju od nekoliko godina u kojem su poduzimane pojedine radnje, kao i s obzirom na upornost okrivljenika pri provođenju pojedinih radnji, kao i na činjenicu da je veći dio oštećenika ovim kaznenim djelom u vrijeme počinjenja djela bio starije životne dobi.

Napominjemo da se istražni spis Klo-60/03 u ovom kaznenom predmetu nalazi kod istražnog suda Županijskog suda u Osijeku, budući da smo u odnosu na okrivljenike Boška Strajnića, Dragišu Vučenovića, Svetomira Milanovića i Josipa Stankovića predložili da se istraga prekine, jer imenovani okrivljenici nisu dostupni državnim tijelima Republike Hrvatske i nalaze se u bijegu.

ZAMJENIK ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

Dražen Križevac

